

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 34-A DUPĂ RUSALII (a Întoarcerii Fiului risipitor)

†) SF. CUV. IOAN CASIAN
ȘI GHERMAN, DIN DOBROGEA
SF. CUV. VASILE MĂRTURISITORUL;
SF. SFINȚIT MC. PROTERIE,
PATRIARHUL ALEXANDRIEI

Din relatarea Evangheliei, aflăm că un Tată avea doi fii. Deținea o oarecare avere, avea slujitori și argați la curtea sa. Sub chipul Tatălui îl vedem pe Dumnezeu Părintele Ceresc, iar în cei doi fii ai Săi putem înțelege pe Israel (fiul cel mare) și neamurile păgâne (fiul cel mic).

În același timp prin cei doi fii se pot remarca două atitudini ale omului față de Dumnezeu: una de supunere, statornicie și ascultare, iar alta de dorință nechibzuită de a ieși de sub ascultarea Părintelui Ceresc și de a-și trăi viața în robia patimilor într-o libertate rău înțeleasă, departe de Casa Părintească, în pământ străin.

Menționăm faptul că Tatăl respectă celor doi fii ai săi libertatea de a urma fiecare propriul drum în viață. Nu-i obligă și nici nu le interzice drumul ales: să rămână acasă, unde aveau tot ce le era necesar, sau să plece spre necunoscut în loc nesigur și primejdios.

Totuși Tatăl este surprins și nu se aștepta atunci când, într-o zi, fiul cel mic, nestatornic și mai nărăvaș, îi cere partea de avere ce i se cuvenea și vrea să plece singur de acasă, undeva departe și să trăiască după bunul lui plac și după mintea lui neexperimentată.

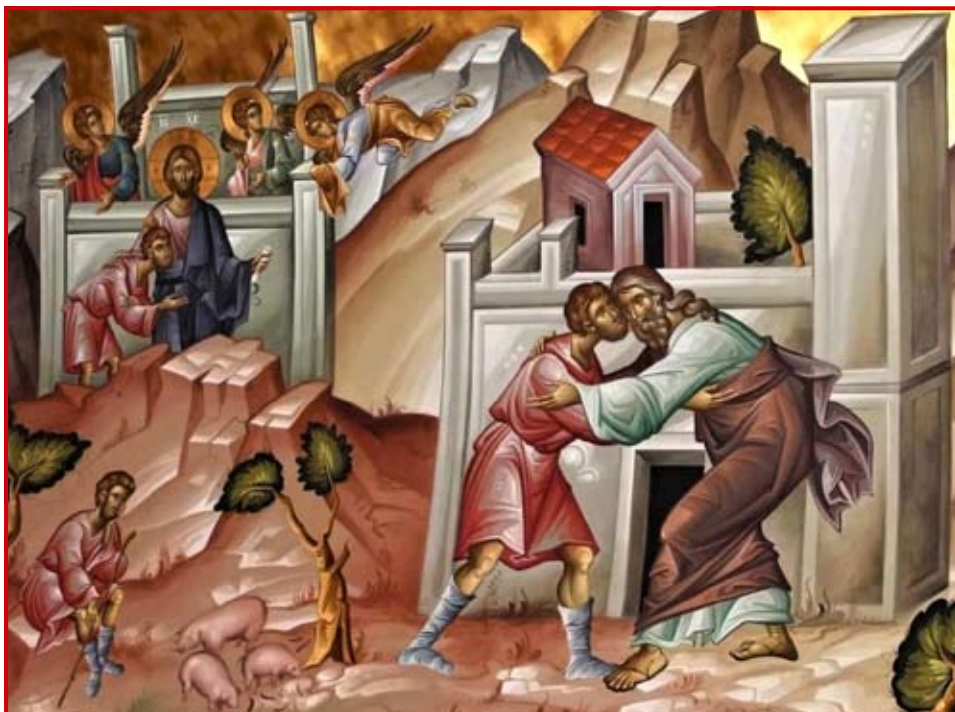
Fiul cel mic strânge tot ce are și pleacă într-o țară îndepărtată și acolo trăiește în plăceri și anturaje păcătoase, risipind tot ce avea. Ajunge sărac, flămând și zdrențuros, părăsit de toți. Ajunge chiar să păzească porcii la un stăpân viclean. La un moment dat, când totul părea pierdut, se cutremură din adâncul ființei sale, își vine în fire și conștientizează starea jalnică în care a ajuns. Este momentul culminant al

SĂ NE ÎNTOARCEM LA TATĂL CEL CERESC

În Duminica a doua din perioada Triodului, prin pilda Fiului risipitor relatată de Sfântul Evanghelist Luca, cap. 15, 11-32, Biserica ne arată în această etapă de pregătire pentru urcușul duhovnicesc al postului Sfințelor Paști cât de importantă și folositoare pentru viața noastră este pocăința înțeleasă și trăită ca ridicare din păcat și întoarcerea noastră în brațele iubirii milostive și iertătoare ale Părintelui nostru Ceresc. Sfânta Evanghelie ne spune că fiul cel mic al Tatălui - căci el avea doi fii - după ce a experimentat toată drama vieții sale departe de casa Tatălui și a risipit în păcat toată moștenirea părintească ce o primise, se trezește deodată din starea decăzută în care a ajuns și „venindu-și în fire” se hotărăște să se întoarcă acasă și să ceară iertare Tatălui său. Dumnezeu cel bun și milostiv, căci acesta este Tatăl din Evanghelie, îl primește, îl iartă și-l repune în demnitatea de fiu iubit. Drama trăită de fiul cel mic este drama unei vieți, poate a fiecăruia dintre noi, dar și a întregului neam omenesc, care prin neascultare a ajuns în păcat și în moarte și prin Hristos a fost readus la viață.

Dumnezeu Tatăl ne așteaptă pe fiecare să ne întoarcem din înstrăinare și rătăcire la Casa Părintească a Împărăției Cerești, căci El a venit prin Fiul Său trimis în lume să caute și să mântuiască pe cel pierdut.

hotărârii pe care o ia de a se întoarce acasă. E ceasul decisiv al schimbării traseului vieții sale, de a face drumul înapoi de la păcat și moarte, prin pocăință sinceră, la învierea vieții sale.

Și așa cum era, lipsit și zdrențuros, se întoarce, face drumul înapoi către Tatăl său. Undeva în sufletul său știa că Tatăl lui nu l-a uitat, îl așteaptă să se întoarcă. Tatăl îl vede venind, îi iese

înainte și îl primește cu iubire în brațele sale și îl iartă. Așa este Dumnezeu când prin pocăință ne întoarcem la El.

Bucuros de întoarcerea fiului rătăcit, Tatăl dă poruncă să fie îmbrăcat în haină nouă, încălțăminte noi și inel de cinste în dreapta lui, restabilindu-l în demnitatea de fiu și nu de argat, cum ar fi dorit acesta să fie primit. Mai mult, se face ospăț cu vițelul cel îngrășat,

simbol al jertfei lui Hristos și al ospățului euharistic.

Este o bucurie pentru întoarcerea acasă, prin pocăință, a celui care era mort în păcate și patimi, dar a înviat, pierdut în țară îndepărtată era și s-a regăsit, întorcându-se la Tatăl său.

Pe alt plan Evanghelia ne prezintă chipul fiului mare, care împlinea întru totul cuvântul Tatălui său, lucrând fără cârtire la ogoarele pe care le aveau. Ne-am fi așteptat să fie și el bucuros când a auzit că fratele său mai mic s-a

întors acasă. Auzind însă de la slujitori că Tatăl cu bucurie l-a primit și a făcut ospăț, el s-a închis în sine, în ne-comuniune și nu voia să ia parte la bucuria ospățului rânduit de Tatăl său.

Îi reproșează chiar acestuia că se bucură atât de mult de întoarcerea fiului său; el se simte nedreptățit de Tatăl că lui nu i-a dat măcar un ied să se bucure cu prietenii lui. Tatăl, însă, îl cheamă să fie părtaș la întoarcerea fratelui său din rătăcire și îi spune celui mare: „Că toate ale Mele sunt ale tale” dar se cuvine să

ne bucurăm de fratele tău mai mic, care s-a întors acasă.

Căci întoarcerea lui din păcat și înstrăinare este o regăsire și o înviere din morți.

Învățăm și noi să ne întoarcem prin pocăință către Bunul și Milostivul Părinte Ceresc și El ne va ieși în întâmpinare și ne va primi în brațele deschise ale iertării și ale iubirii Sale, căci El a zis: „Bucurie se face în Cer pentru un păcătos care se întoarce prin pocăință”. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

SFINȚII CUVIOȘII IOAN CASIAN ȘI GHERMAN DIN DOBROGEA, UCENICII SFÂNTULUI IOAN GURĂ DE AUR

Sfinții Ioan Casian și Gherman s-au născut din părinți străromâni în părțile Casimcei din nordul Dobrogei, pe atunci Sciția Mică, în preajma anului 360. Părinții și strămoșii lor erau creștini de multe generații și de aceea Sfinții au primit de mici o educație creștină. Ei au rămas legați sufletește pentru toată viața.

Sfinții Ioan Casian și Gherman au făcut împreună și studii mai înalte căci, având deosebită istețime a minții și multă osândie spre înțelepciune și spre dumnezeieștile cărți, au citit, mai întâi, toată filosofia greacă și au cunoscut desăvârșit, pe cât se poate, și tainele dumnezeieștii credințe.

Din dragoste pentru Hristos, Căruia au vrut să-și dăruiască toată ființa lor, s-au hotărât să îmbrățișeze viața monahală, intrând într-o mănăstire din Dobrogea la o vârstă tânără. Acolo și-au făcut ucenicia, primind învățăturile care stau la temelia sporirii duhovnicești.

Auzind ei de viața înaltă a pustnicilor care trăiau în Răsărit, au avut o mare dorință să-i vadă și, primind binecuvântare, cei doi au mers mai întâi într-o mănăstire din Betleem, în Palestina, de unde au pornit, în anul 385, în căutarea de modele vii de sfințenie. După câțiva ani cei doi prieteni se îndreaptă spre pustiiurile Egiptului, unde trăiau mulți monahi cu viață aleasă, pentru a primi de la ei cuvinte de

În ziua de 29 februarie (28 februarie în anii nebisecți), Biserica Ortodoxă face pomenirea a doi sfinți străromâni: Cuviosul Ioan Casian și Cuviosul Gherman, ambii originari din Dobrogea. Pentru viața lor virtuoză și pentru lucrarea lor, Sfântul Sinod a hotărât, în anul 1992, înscrierea lor în sinaxarul sfinților români, cu data de prăznuire la 28/29 februarie.

învățătură și a le urma nevoițele duhovnicești. În Egipt cei doi prieteni intră într-o mănăstire din pustia Schitului și se dau pe sine la ascultare și la toată monahiceasca osteneală.

Voind apoi să primească și mai mult folos de la Sfinții Părinți ai pustiei, străbat, în două rânduri, locurile și oamenii cei mai de seamă din pustietățile Egiptului: Schitul, Tebaida, Nitria și altele. Călătoriile lor au ținut până aproape de șapte ani fiecare. Au putut întreba și aduna astfel cuvinte, mărturisiri, descoperiri fără pereche, din viața celor mai mari oameni înduhovniciți din vremea aceea.

Pe la anul 400 ajung la Constantinopol, unde ascultă cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur și unde însuși marele arhiepiscop îl hirotonește pe Sfântul Gherman preot, iar pe Sfântul Casian diacon, rânduindu-l pe acesta păzitor al sfintelor vase și bunuri ale Bisericii.

În anul 403, Sfântul Gherman participă la Sinodul de la Stejar ca apărător al Sfântului Ioan Gură de Aur, iar în anul 405, împreună cu Sfântul Ioan Casian, duce papei Inochentie, la Roma, o scrisoare a clerului și poporului dreptcredincios din Constantinopol, tot în apărarea Sfântului Ioan Gură de Aur, care în anul 404 fusese surghiunit, a doua oară, murind la Comane în anul 407.

Sfântul Ioan Casian a scris mult despre Cuviosul Gherman, în cartea sa „Convorbiri cu Părinții din Pustie”, numindu-l „Sfântul Părinte Gherman”. Tot Sfântul Ioan Casian ne-a păstrat, în scrierile sale, cuvinte duhovnicești ale

Sfântului Gherman, care, de atunci și până azi, hrănesc sufletele căutătorilor de Dumnezeu și de desăvârșire creștină.

Chip de mare dascăl în tainele și căile desăvârșirii ortodoxe, model de viață curată și de nevoitor în post și rugăciune neîncetată, Sfântul Gherman a trecut în Împărăția dreptilor la Roma, între anii 405-415, fiind mult plâns de împreunănevoitorul său de o viață, Sfântul Ioan Casian.

Pe la anul 415, Sfântul Ioan Casian, deja preot, se statornicește la Marsilia, unde întemeiază două mănăstiri, una pentru călugări și alta pentru călugărițe. Tot aici, la cererea unor episcopi din Galia, Sfântul Casian a scris două cărți: „Așezămintele vieții de obște a călugărilor”, care privește mai ales viața cea dinafară a monahilor și curățirea lor de patimi, și „Convorbiri cu părinții pustiei”, care privește mai ales viața lăuntrică a monahilor.

Ultima lucrare, „Despre întruparea Domnului, împotriva lui Nestorie”, apărută în anul 430, la cererea arhidiaconului Leon, viitorul Papă Leon cel Mare, va fi unul dintre mijloacele pregătitoare ale viitorului Sinod al III-lea Ecumenic de la Efes.

Sfântul a fost apreciat în Occident atât în timpul vieții sale, cât și după moartea sa. Operele sale au fost folosite de mulți episcopi ai Romei, însuși Papa Grigorie cel Mare folosindu-se în mod curent de operele sfântului dobrogean.

Sfântul Cuvios Ioan Casian trece la Domnul în jurul anului 435, fiind prăznuit de Biserica Răsăriteană la 28/29 februarie, iar de Biserica Apuseană la 23 iulie. ❖

DECIZII IMPORTANTE ALE SFÂNTULUI SINOD AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

Joi, 25 februarie 2021, în Palatul Patriarhiei din București,
sub președinția Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, s-a desfășurat ședința de lucru
a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Sfântul Sinod i-a ales prin vot secret pe Preacuviosul Părinte Arhimandrit Nichifor Horia ca Episcop-vicear al Arhiepiscopiei Iașilor și pe Preacuviosul Părinte Arhimandrit Nestor Dinculeană ca Arhiereu-vicear al Episcopiei Devei și Hunedoarei. Aceștia vor fi hirotoniți duminică, 07 martie 2021, primul la Iași și al doilea la Deva.

Au mai fost luate următoarele hotărâri:

❖ **Declararea anului 2022 în Patriarhia Română ca Anul Omagial al Rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului și Anul comemorativ al Sfinților isihasți Simeon Noul Teolog, Grigore Palama și Paisie de la Neamț.** Pentru parohia noastră va fi o mare onoare să-l comemorăm pe ocrotitorul nostru, Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, la 300 de ani de la nașterea sa. (21 dec. 1722)

❖ **Începerea demersurilor de canonizare a unor mărturisitori și mari duhovnici misionari români din timpul comunismului, în anul 2025, cu prilejul împlinirii a 140 de ani de autocefalie a Bisericii Ortodoxe Române (1885) și a 100 de ani de la înființarea Patriarhiei Române (1925).**

❖ Sfântul Sinod a reamintit obligația statutară a Bisericii Ortodoxe Române de a rămâne în comuniune și unitate dogmatică (doctrinară), liturgică (sacramentală) și canonică (disciplinară) cu Biserica Ortodoxă universală. Prin urmare, Biserica Ortodoxă Română nu poate modifica doctrina sa, ritualul său liturgic-sacramental și disciplina sa canonică, îndemnând pe toți slujitorii săi la mai multă responsabilitate în săvârșirea Sfințelor Taine și ierurgii.

În acest sens, luând act de discuțiile, îngrijorările și neînțelegerile apărute în spațiul public pe tema Botezului copiilor cu sănătate precară, Sfântul Sinod a făcut câteva precizări:

1) Înainte de săvârșirea Sfintei Taine a Botezului, preotul are obligația de a se întâlni cu părinții și nașii copilului, care, după consultarea lor cu medicul pediatru, vor prezenta preotului starea de sănătate a copilului și dorința ca el să fie botezat;

2) în cadrul Facultăților de Teologie din Patriarhia Română se va acorda o atenție sporită practicii liturgice referitoare la săvârșirea actului întretrei

„afundări” din timpul slujbei Botezului, practică liturgică obligatorie pentru studenții teologi din anii terminali ai secțiilor de Teologie Pastorală;

3) în fiecare protopopiat din cuprinsul Patriarhiei Române va fi organizată o consfătuire anuală cu preoții, referitoare la săvârșirea corectă a fiecărei Sfinte Taine. Vor fi susținute, de asemenea, cateheze cu credincioșii privind semnificația duhovnicească a Sfințelor Taine. (Sursa - Biroul de Presă al Patriarhiei Române)

Sâmbăta morților, Moșii de iarnă

În fiecare an, în sâmbăta dinaintea Duminicii Înfricoșătoarei Judecăți, credincioșii aduc la biserică ofrande pentru sufletele celor dragi. Astfel, în bisericile și cimitirele ortodoxe se va face pe 6 martie 2021 pomenirea celor adormiți, această zi fiind numită Moșii de iarnă.

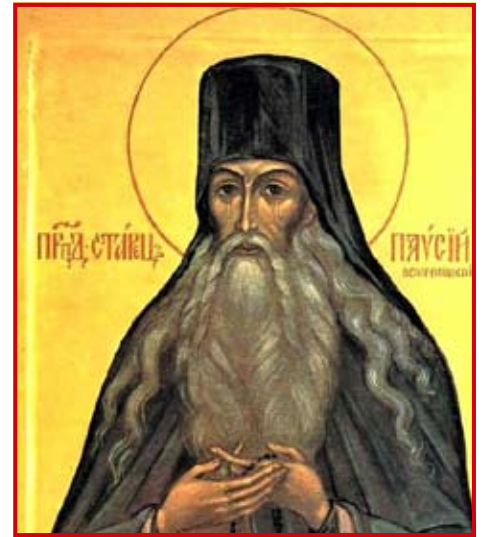
Una din cele mai des oficiate ierurgii din Biserica Ortodoxă Română este parastasul. Români au un cult deosebit al moșilor și strămoșilor, și ei știu că Sfințele Liturghii, parastasele și milosteniile sunt cele care mângâie și ridică sufletele celor adormiți.

Pomenirile individuale și de obște ale morților

Odată ce un om a adormit în Domnul - nu a trecut în neființă! - i se fac pomeniri individuale, mai ales la 3 și 9 zile, la trei săptămâni și 40 de zile, la 3, 6, 9 luni, la 1 an și mai apoi din an în an până la 7 ani. Biserica a rânduit pomenirea morților peste an, în special sâmbăta.

Cei mai mulți creștini prăznuiesc Sâmbetele morților, respectiv Moșii de iarnă - înaintea Duminicii Înfricoșătoarei Judecăți din Perioada Triodului, Moșii de vară - înaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt, și Moșii de toamnă - în sâmbăta dinainte cu o săptămână de începerea Postului Crăciunului.

Biserica face și ea însăși pomenirea răposaților și se roagă pentru ei zilnic, mai în toate slujbele sale, ca de pildă la Litie și Miezonoptică, dar mai ales la Liturghie. Aici pomenirea se face de mai multe ori, dar îndeosebi la Proscomidie, la ieșirea cu cinstitele Daruri și după Sfințirea Darurilor, în cursul rugăciunii de mijlocire generală pentru vii și morți, când preotul pomeneste în taină pe toți repausații, cu

cuvintele „Pomenește, Doamne, pe toți cei adormiți întru nădejdea învierii și a vieții celei de veci și-i odihnește pe dânșii, Dumnezeu nostru, unde strălucește lumina feței Tale.”

Rugăciuni pentru cei răposați se fac mai ales sâmbăta

Biserica pomenește pe răposați în toate sâmbetele de peste an. Sâmbăta e ziua din cursul săptămânii închinată amintirii tuturor Sfinților și răposaților, deoarece cuvântul „Sâmbăta” (adică Sabat) înseamnă odihnă; e ziua în care Dumnezeu S-a odihnit după zidirea lumii și în care, deci, cerem și noi odihnă pentru cei răposați, după ostenele și alergarea din această viață și pentru că Sâmbăta e ziua în care Mântuitorul a stat în mormânt cu trupul, iar sufletul s-a pogorât la iad, ca să elibereze din el pe toți dreptii cei din veac adormiți. Toate sâmbetele anului liturgic sunt închinare celor trecuți la Domnul, precum și tuturor sfinților, reprezentați de martiri, căci fiecare sâmbăta e în realitate o imitare a Sâmbetei Mari, iar moartea creștinilor e o icoană a șederii lui Hristos în mormânt.

În Sâmbăta lăsatului sec de carne (Moșii de iarnă) - pentru că Duminica următoare este închinată pomenirii Înfricoșătoarei Judecăți și celei de A doua veniri a Domnului, la care ne vom înfățișa toți - facem rugăciune pentru răposați, ca Dumnezeu să se îndure de ei la Judecata de apoi.

Pentru că mulți creștini au murit pe neașteptate și fără pregătirea sau pocăința necesară, Biserica face mijlocire pentru toți aceștia, ca să se bucure de fericirea veșnică și se roagă pentru „toți părinții și frații creștini ortodocși adormiți de la începutul veacurilor”. ❖

SFÂNTUL NICOLAE PLANAS, PUSTNICUL ATENEI

Descoperim mereu alți și alți sfinți care ne copleșesc, poate nu atât prin minunile pe care ei le fac, ci mai ales prin felul în care și-au trăit viața. Unii dintre ei au trăit relativ aproape de timpurile noastre; dintre ei unii au fost chiar căsătoriți, poate ca să ne arate mai lămurit nouă că și căsătoria este o cale către sfințenie, dar mai ales o binecuvântată cale de mântuire.

cincizeci de bani îi ia. Dacă nu-i dai nimic, nu cere. Pentru trei drahme face priveghere de toată noaptea cu Liturghie, Pavcerniță, Vecernie, Utrenie și Ceasuri, toate acestea durând nouă ore. Orice pomelnic cu numele morților odată luat, îl ține pentru totdeauna. La fiecare proscomidie pomenește 2.000-3.000 de nume. Nu se plictisește niciodată”.

Slujit de înger

Iar monahia Marta spune: „Pe durata jumătății de veac în care a liturghisit fără întrerupere (deoarece nu s-a îmbolnăvit niciodată), se mai întâmpla câteodată să nu aibă prescuri. Deși nu avea, găsea ușor la brutăriile din jur sau îi aduceau creștinii aproape întotdeauna. [...] Într-o zi, Utrenia avansase binișor, dar prescură nu se găsea nicăieri. A trimis două femei din obștea lui să meargă pe la brutării, pe la văduvele pe care le știa că întotdeauna aveau prescuri, s-a uitat atent în dulapurile din Sfântul Altar, dacă nu cumva celălalt preot a lăsat pe undeva vreo prescură, dar nimic! După un șir neîntrerupt de Liturghii, să se facă acum întrerupere!... S-a mâhnit până la lacrimi... Când, deodată, îl văd că iese între Sfintele Uși ținând o prescură, cu totul proaspătă. Prescursa aceasta o găsisse pe... Sfânta Masă. Emoționat de bucurie, ne spuse: «Priviți, fiilor, ce semn mi-a dat Dumnezeu». Toate minunile le numea «semne».[...] Oare un Înger nu putea să-l slujească și pe cel ce trăia în lume, dar în afara ei, pe lucrătorul cel curat al Domnului, pe pustnicul pe care nu arareori ziarlele îl menționau prin articole de genul celui intitulat: «Pustnici în Atena» și îl laudau pentru aleasa sa evlavie și virtute?»

Actele și contractele sale

La Proscomidie, părintele Nicolae, pomenea și patriarhi și mitropoliți. Pentru că păstra toate pomelnicele pe care le primea, Proscomidia dura aproape două ore. Iar ucenicii, pentru a-l ușura, rupeau în

ascuns pomelnicele mai vechi. Avera sa era două bocceluțe cu pomelnice. La întrebarea „Ce ai acolo, părinte?” răspundea „Sunt actele și contractele mele.” Strălucia prin bunătate, zâmbind tuturor, fără viclesug, iar sărăcia, calmul său, dragostea fără margini și înțelepciunea sa îi impresiona pe toți, văzând în această prezență împlinite toate făgăduințele lui Dumnezeu, căci „Dreptii vor lua împărăția podoabei și diadema frumuseții din mâna Domnului”.

Împodobit cu darul facerii de minuni

De altfel, părintele Nicolae predica mai ales prin viața sa. El însuși ajunsese un adevărat înger în trup, iar pentru aceasta Dumnezeu l-a împodobit cu darul facerii de minuni. Mărturisesc apropiatii că nu o dată, părintele a fost văzut slujind deasupra pământului, ridicându-se asemenea Sfintei Maria Egipteanca. Rugăciunea și luminarea harului pe care o primea prin ea îi descoperea sufletele celor ce-l căutau, patimile și păcatele cele mai ascunse, de care nici cei ce se spovedeau nu-și dădeau seama. Credincioși din toate colțurile Atenei își îndreptau pașii în necazuri spre biserica unde slujea părintele Nicolae. La fel ca Sf. Ierarh Nicolae, părintele Nicolae se ducea oriunde afla familii nevoiașe, în ascuns, fără să-l vadă cineva, ca să le ajute cu ceea ce acestora le lipsea. Tot așa a ajutat multe fete sărace să se căsătorească, a sprijinit studenți, plătind cursurile și cărțile celor nevoiași, toate făcute în desăvârșită discreție.

Canonizare și sfinte moaște

A plecat la Domnul la 2 martie 1932, iar moaștele sale au fost găsite mai apoi neputrezite și înmiresmate. Pentru că smeritul și rugătorul părinte Nicolae făcea minuni și după adormirea sa, a fost trecut în rândul sfinților la 23 iulie 1992.

În București, părțile din sfintele sale moaște se află la Biserica Rusă - Sf. Nicolae. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 28 FEBRUARIE - 7 MARTIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 28.02	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 34-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului risipitor) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 3.03	07 ⁰⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 5.03	07 ⁰⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 6.03	06 ⁰⁰ -11 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți Sâmbăta morților - Moșii de iarnă
Duminică 7.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica Înfricoșătoarei Judecăți (a Lăsăturii sec de carne) Utrenia, Sfânta Liturghie

Sfântul Nicolae Planas este numit ocrotitorul celor căsătoriți, pentru că a ajutat multe familii încercate să-și dobândească liniștea. Se împlinesc anul acesta, la 2 martie, 89 de ani de la plecarea sa în veșnicie. Un sfânt pe care am putea să-l asemănăm cu Sfântul Ioan de Kronstadt, pentru că la fel ca acesta a fost căsătorit și, la fel ca acesta, preot fiind, a slujit zilnic Sfânta Liturghie, fără de care nu putea trăi. Îl putem asemăna și cu Sfântul Ierarh Nicolae prin bunătate și grija sa pentru ocrotirea familiei.

Pildă de viețuire creștină

Viața Sfântului Nicolae Planas a fost una de jertfă, deși a trăit în lume, căci a fost o pildă vie de viețuire creștină. Fiul unei familii evlavioase, Nicolae s-a născut în anul 1851 în insula Naxos. De mic a fost atras de viața liturgică a Bisericii, învățând singur cântările auzite la slujbe și deprinzând cititul de pe „Psaltire” și „Viețile Sfinților”. La 19 ani rămâne fără tată și se mută cu mama sa în Atena, locuind nu departe de biserica Sf. Ioan. Deși tânjea după viața călugărească, alege familia, căsătorindu-se cu tânăra Eleni Provelegiou, cu care va avea un băiat, Ioan. Este hirotonit diacon în anul 1879 la Biserica „Schimbarea la Față” din Atena, și preot în 1884. După neștiutele judecăți ale lui Dumnezeu, Acesta o cheamă la Sine devreme pe Eleni, soția sa, iar părintele Nicolae, cu și mai mare dor, va alerga spre „brațele părintești”, călugărindu-se.

50 de ani

de neîntrerupte Sfinte Liturghii

Părintele Nicolae va sluji la Biserica Sf. Ioan vreme de 50 de ani, în care nu va înceta să facă zilnic Sfânta Liturghie și să se roage pentru mii de oameni. Este cunoscută mărturia pictorul Fotios Kontoglu, care l-a admirat pe părintele Nicolae: „Cunosc un preot în Atena. E cel mai smerit dintre preoți și cel mai simplu dintre oameni. Pentru orice slujbă, dacă-i dai o drahmă sau